

Ollie

en het Wilma Geldof
kronkeldier

*Met illustraties
van Marieke Nelissen*

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Een grote zwarte hond

‘Nee,’ zei Ollie. ‘Ik ga niet mee naar zee.’

Hij draaide zijn gezicht naar het raam. De lucht was donker, alsof het avond was. Het waaide hard. De sprietige boom in de achtertuin boog krom als een oud mannetje. Het was een zomer van niks.

‘Kom op, boze vent,’ zei zijn pleegvader Kenneth.

‘Het gaat regenen!’ riep Ollie.

Kenneth perste de voeten van de tweeling, Veer en Foesje, in hun groene kaplaarsjes en grijsde. ‘Zo is het leven, spillebeen,’ zei hij. ‘Dans er maar doorheen.’

Al in de deuropening sloeg de regen in Ollies gezicht. Hij deinsde achteruit, maar zijn pleegmoeder Klaartje gaf hem een zacht duwtje in zijn rug. Kenneth stapte als laatste naar buiten en sloeg de deur achter zich dicht.

Ze klommen de hoge dijk op. Kenneth en Klaartje voorop met de tweeling op hun schouders. Vlak daarachter Giga, in haar korte broek en shirtje, en Nico, in zijn glimmende regenjas. En een heel eind daarachteraan Ollie.

De regen plensde tegen de dijk. De zee raasde. Nog voordat Ollie de zee kon zien, hoorde hij hem al. De zee was een enge

reus, met klauwen die je de diepte in konden sleuren. En de zee was er altijd.

Kenneth riep iets onverstaanbaars. Ollie trok zijn oren tevoorschijn uit de nylon capuchon van zijn jack. ‘Wat?’

‘Wat willen jullie?’ brulde Kenneth tegen de wind in. ‘Over de dijk of langs de woelige baren?’

‘De wat?’ vroeg Giga.

Praat eens gewoon, Kenneth, dacht Ollie.

‘Over de dijk of langs de zee?’ vertaalde Nico.

‘Zee!’ riep de tweeling.

‘Naar huis!’ schreeuwde Ollie.

‘De golven slaan echt niet over de dijk heen, lieverd!’ riep Klaartje naar hem.

‘Weet ik ook wel. Ik ben al tien. Ik ben niet bang, hoor,’ loog Ollie toen hij naast haar liep.

‘Nee, natuurlijk niet, hè?’ Klaartje lachte en stak haar armen naar Ollie uit, maar hij dook weg.

‘Ik heb gewoon een hekel aan de zee,’ mompelde hij.

‘Aan de zee, aan de regen, aan elke druppel water,’ zei Nico.

Ollie keerde zich af van het water en keek naar het oude witte dijkhuis. Het stond in het weiland, tegen de dijk aan. Tussen zee en land. Tussen aarde en wolken. ‘Gezinshuis’, noemden Kenneth en Klaartje het. Voor kinderen die een tijdje niet thuis of bij familie konden wonen. Sommige kinderen woonden een paar maanden bij Kenneth en Klaartje, andere een paar jaar. Dan gingen ze weer naar huis. Altijd. Allemaal.

Alleen Ollie niet. Ollie bleef.